

NAGY ZOLTÁN MIHÁLY

LOCSOGÓS KARÁCSONY

„...kívül a magyarázat.”

József Attila

Ó, Uram,
mindvégig
az üdvözítő szeretet szentségét
hirdető,
jutalmul
tövískoszorúval megkoronázott
Egyszülött Fiad
születésének ünnepét
hozta el
az esztendő,
harmincharmadik évem
utolsó előtti
hétvégéje,
rettent
a pimasz párhuzam
sorsom
és Fiad sorsa között,
de
szükségyszerű,
mert így,
napokkal
a jussomul kimért
krisztusi kor
beteljesedése előtt,
magam is
tüskés koszorúval
hajadon fejemen
kegyelmet, igazságot

én sem várhatok
a keresztfámat
rikácsolva ácsoló
sokaságtól,
sárral, pocsolóval megalázott
télidőben
sziszegnek, belém marnak
fullánkossal szitkok,
kopognak koponyámon
kövek,
szédülök,
kék villámlással fut
elmém egén át
a félelem,
hiába keresem
a vétket,
ami
megvetésre méltóvá züllesztett
azok szemében, akik
nemrég
ujjongva emeltek
úgynevezett
elsővé
ezer lélek közül,
szinte nyomasztó bizalommal
testálva rám
küldetést,
legyek

reménnyel világotló jelenés
előttük
a sóhajokkal hiába suhogó
sötétségben,
vigyem, vezessem
őket,
a göggel, bottal, ármánnyal
annyszor félholtra vert,
pőre bőríg kifosztott
maroknyi sokaságot
élhető jövő felé,
pedig
se plakáton,
se szórólapon,
se élő szóval
nem ígértem,
nem ígérhettem
a megváltás
csodáját,
tudtam
elejétől fogva,
közülük való elsőként
még inkább készek
lehetnek, lesznek
eltaposni
duhaj eszmék, negatív energiák
tisztá lelkek szentséges mezőit
patkóval típró patái,
hogyan maradnak
elsővé emelve is
engedelmesen hajbókoló
utolsó senki,
eddig bírtam
szusszal,
fífikával,
bátorsággal
velük, ellenük,

nem győztem,
de ellenükben
a döntetlen
biztató vigasz
lehetne,
ha másfelől
nem sújt
kivédhetetlen
csapás,
elfogyott mögülem,
ellenem fordult
a sokaság,
ezer torokból fröcsköl bugyborogva
felém a vád,
én is
elkurvultam,
odaadtam, elkótyavetyéltem
a tisztességet, a bizalmat
hitvány
ezrekért,
ezért
nem érdemlem
a választott első
tiszttségét,
takarodjak
tisztességemből, akár
világgá futhatok,
senki nem fog
megsiratni,
honnan
a gyűlölettel átítatott
bizonyosságtudat
szavaikban, szemükben,
öklösen hadonászó
indulatukban,
hiszen
láthatad, hallhatad, Uram,

hiába biztatott
gondosan megválogatott,
ékeszólásba ügyetlenül csomagolt
érvekkel

Tóbiás,
az újmódi
gátlástalansággal
megtollasodott falubeli,
annak idején
legbőszebb ellenjelöltem
mocskosan nagyszájú kortese,

én
nem kértem,
nem vártam,
el sem fogadtam
tőle

azt az átkozott
borítékot,
Uram, te vagy
a tanúm,
makacsul hajtogattam,
itt a számlaszám,
ha komolyan gondolja
az adományt,
utalja arra,
ahogy
a törvény előírja,

Uram, hát
rajtad kívül
ki tehet arról,
hogy Tóbiás
méltatlankodva
rázta a fejét,
fújta megátalkodottan
a magáét,

nézd,
ellened agitáltam,

emiatt most is
orrolsz rám,
hidd el,
én ezt
megértem,
de
volt ahogy volt,
a választást megnyerted,
most már
csak ez számítson,
a felelősség, ami
győztesként
a nyakadba szakadt,
millió a gondod,
hadd segítsek
cipelni azokat,
itt ez a pénz,
jut is, marad is,
és ha már
eljöttem, elhoztam
személyesen,
miért vinném vissza,
le a bürokráciával,
vedd el, örülj neki,
van annak helye
a csonka költségvetésben,
hálából
legfeljebb
ideadjátok bérbe
ötven évre
a homokbányát,
az évi tarifa nem számít,
ha akarjátok,
az összest előre
kipengetem,

igen,
lett volna helye,

az óvoda gondjainak költsége
 kitelt volna belőle,
 de Uram,
 hogyan
 várhatnék, követelhetnék
 másoktól, a sokaságtól
 törvénytiszteletet,
 ha én is
 teszem, elkövetem
 a törvénytisztelet
 vétékét,
 ezzel a gondolattal,
 keresetlenül kifakadó szavakkal
 küldtem el végül
 Tóbiást,
 aki
 sértetten háborogva
 csapta be maga mögött
 az ajtót,
 mennyi,
 talán
 két perc múlva,
 az ablaktól visszafordulva
 vettem észre,
 a borítékot
 asztalomon hagyta,
 a hivatali rutint
 hűségesebben felügyelő
 szemfüles ösztön
 és
 az okot, lehetséges
 okozatot
 muszáj-alapossággal
 szimatoló
 józan ész
 szokatlan módon
 egy húron pendülve,

toporzékolva
 nógatott,
 vigyázzak,
 nem cél nélkül
 ennyire
 erőszakos
 az adakozó,
 alantas szándékkal
 mérgezett alamizsna
 ez,
 láthattad, Uram,
 mozdult a kezem,
 hogy arcomat hevítő
 haraggal,
 két ujjam csipeszével
 a sarkánál szorítva,
 utálkozva
 fogjam, vigyem
 utána,
 dobjam
 a jót
 gonoszul cselekvő
 szeme közé,
 későn,
 hirtelen
 durva zörejjel
 rám nyitották
 hivatali szobám
 párnázatlan ajtaját
 öltönyös-nyakkendő
 ismeretlenek,
 egyikük
 azonnal,
 vércse-mohósággal
 kiragadta kezemből
 a borítékot, feltépte,
 sunyin villogó

*kárörömmel
 számolni kezdte
 a százasokat,
 egy,
 kettő, három,
 négy, öt, hat,
 döbbenetbe dermedve
 néztem, bámultam
 a jelenetet,
 a szavak cserbenhagytak,
 csak a tekintetem
 csapkodott riadalmasan
 feléjük, körülöttük,
 ez bizony
 harminc,
 kereken
 háromezer,
 összegezte
 ijesztően csillanó szemmel
 az egyik,
 a másik
 felém fordulva
 egészen közel lépett
 hozzám,
 rám villantotta
 remekbe szabott
 műfogsorát,
 kenőpénznek
 súlyosan sok,
 lefoglaljuk,
 Önt
 korrupció
 megalapozott gyanújával
 letartóztatjuk,
 a saját érdekében
 nyomatékosan
 figyelmeztetem,*

*ne merészeljen
 ellenszegülni,
 a teleholdasan duzzadt arcról
 pacsulí szaga
 áradt elviselhetetlenül,
 hátrálásra kényszerített
 a székemig,
 rémülten ráomolva
 az eszmélő értelem
 végre
 kétségbeesetten
 felkiáltott,
 nem,
 nekem itt
 dolgom van,
 kicsodák önök,
 hagyjanak békén,
 semmi közöm
 ahhoz a pénzhez,
 még nem járhat messze
 Tóbiás,
 keressék, találják
 meg,
 hozzák ide,
 szembesítsenek velem,
 beszélhettem,
 vigyorogva
 emelték szemem elé
 az igazolványukat, hogy
 egyetlen pillanat alatt
 letaglózzon
 a bizonyosságga kövülő
 sejtelem,
 bűnügyi
 nyomozó hivatal,
 gazdasági osztály,
 tehetetlenül*

bukott arcom
az asztallapra,
a tenyerem hiába szállt
oltalmazón
tarkómra,
hallottam
a két kattanást,
éreztem a fémkarikák
hidegét,
a rideg erőt, ami
kétfelől kényszerítve
felemelt, magával sodort
az ajtón, a szűk előtéren át
ki az utcára,
bámuló járókelők
szemeláttára
betuszkolt
fekete varjúként gubbasztó kocsiba,
láttad, hagyta, Uram
megtörténni velem
az elképzelhetlent,
az anyósiülésen terpeszkedő,
tekintetét sötét napszemüveg alá rejtő
harmadik öltönyös
emberi formájú
ábrázatán
a kaján vigyort,
ahogy füléhez szorított mobilon
elégedetten jelentette,
akció
sikeresen
végrehajtva,
veliünk a madárka,
visszük a kalitkába,
ott,
két nap alatt
az előzetesben

a menzesz görcseivel is
megátkozott kínok között
tépelődve
szembesültem
a megvilágosodás
iszonyatával,
és azóta,
egy hónapja
úgymond
szabadlábbon
ténferegve
naponta tapasztalom
a porba sújtó valót,
mintha
leprás lennék,
kiátkozott magából,
sorsomra hagyott
a sokaság,
tudom, összes
remegő porcikámmal
érezem,
így,
ármányos precizitással
kitervelt akció,
felhergelt csöcselékké vetemült
ezer lélek
gyűlöletének
áldozataként
esélytelenül
kiáltanék
igazamért,
nem teszem, Uram,
mert itt bennem
összeomlott
teremtett világod
élhetetlen rendje,
hát

*ne csodálkozz,
ha fiad locsogós ünnepének
szentestéjén
hiába játszik önfeledten
csalfa fény
hajam
szőke romhalmazán,
hiszen belül,
a lélek
szétdúlt dimenziójában
már csak
szenvedés,
konok, néma
tagadás,*

*hogy mást
ne tehessenek,
a kiszenvedett hit
tetemét odahagyva
már ne
hozzád,
tőled
meneküljek,
uram,
ki Tóbiásban
a kárörvendőn vigyorgó sátánt
jobban szereted.*

